Ideea de nefiinţă este însă lipsită cu totul de înţeles. Dimpotrivă. Ea atestă existenţa unui anumit hotar existenţial, a unui anumit prag al fiinţei, peste care aceasta îşi schimbă firea. Alăturată, ca negaţie, ideii de existenţă, „desfiinţarea" vădeşte existenţa unei posibilităţi a fiinţei de a se depăşi pe sine însăşi, de a aluneca în afara ei, adică putinţa de a înceta să mai fie. Ea arată că o fiinţă nu e aci, nu e aşa sau nu mai este. Altfel zis, indică alunecarea fiinţei de la felul ei de a fi absolut, la felul de a fi în lume ori căderea ei sub vremi.

În acest sens, ideea nu se aplică însă decât fiinţei singuratice. Chiar atunci când vorbeşti de „sfârşitul lumii", înţelegând prin aceasta sfârşitul lumii întregi, eşti nevoit să priveşti această lume în perspectiva fiinţei sale singuratice, adică s-o individualizezi, ca făptură a unei fiinţe mai puternice şi mai vaste, care i-a stat înainte şi care o petrece oarecum, şi care, ea, n-are început, nici sfârşit. Numai faţă de existenţa unei asemenea fiinţe „sfârşitul" lumii poate avea un înţeles.

„Nefiinţa" înseamnă, deci, o anumită perspectivă de alunecare a fiinţei de la întreg la concret; perspectivă care măsoară deosebirea dintre felul de a fi al întregului şi al părţii; înseamnă